

သန်းမြင့်အောင်
အငွေ့ပျံခြင်း



ကံကြမ္မာရဲ့ အရသာ



ကံကြမ္မာရဲ့ အရသာ

ကံကြမ္မာကို ချုံ့ခိုတိုက်လို့ မရမှန်းတော့ ကျွန်မသိတာပေါ့။ အတိတ်
ဘဝဆိုတာကလည်း အဆန်လက်မှတ် ဝယ်မရလေတော့
ငေါက်ခနဲထပြီး ပြေးသွားကြည့်လို့ ရတာမဟုတ်။

* * *

ဂဏန်းသုံးလေးလုံးပါတဲ့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက်တလေဟာ ကျွန်မဆီမှာ
တစ်ပတ်ထက်ပိုပြီး ကြာကြာမနေနိုင်တာ ဘာကြောင့် များ ပါလိမ့်...။

“အိတ်ဆောင်”ဆိုတဲ့ စကားကို လူတော်တော်များများ
ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြရင်တော့ ကျွန်မညံ့လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးတွေက မုန့်ဖိုးတောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဖြစ်ဖြစ် တ
စ်ခုခုလိုအပ်လို့ ပူဆာတဲ့ အခါမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက သတင်းစာစက္ကူအ
ခေါက်လိုက်ထည့်ထားလို့ ဖောင်းကားနေတဲ့
ပိုက်ဆံအိတ်အဟောင်းကြီးကို ပုတ်ပြပြီး...

“မေ့မေ့မှာ အရွက်ကြီးတွေပဲရှိတယ် သားရေ”လို့ ခပ်တည်တည်
ပြောလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သားတွေကလည်း အလိုက်သိစွာ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့

....

“အဲဒါဆိုလည်း မဖျက်ပါနဲ့ တော့ မေမေရယ်၊ နှမြောစရာကြီး”လို့ ပြန်ပြောနေတတ်တာ ကျွန်မတို့ မိသားစုရဲ့ သဘာဝပဲ။

သားသမီးတွေက လိမ္မာကြပါတယ်။ မသိသား ဆိုးရွား နောက်အိမ်က ဟာကြီးပဲ။ သူ့လောက်နီးနီး မသိတတ်တာကတော့ အငယ်ဆုံးဖိုးသားလေးပဲ။ ကလေးကတော့ ငယ်သေးတာကိုး။ အခုမှ သုံးနှစ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါပေမယ့် စကားလည်း တတ်တယ်။ အကောင်း ကလည်း ဘာကြိုက်သလဲမမေးနဲ့ ။ အငယ်ဆုံးတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဗိုလ်ကလည်း ကျသေးတယ်။ ထမင်းစားလို့ ဟင်း တစ်ယောက်တစ်တုံးစီ ဝေပုံချပေးရင် ဟင်းအိုးထဲကို ဇွန်းတစ်ချောင်းနဲ့ မွှေပြီး ကြီးပေ့ဆိုတဲ့ ဟင်းတုံးကို သူက အရင်ဦးတာ၊ အကြီးကောင်တွေက အမေခပ်ထည့်ပေးတဲ့ အတိုင်း နည်းနည်းများများ စားတာပဲ။ သူတို့ ဝေစုထဲကတောင် ထပ်ဖဲ့ကျွေးလိုက်သေးတယ်။

ဖိုးသားကိုမွေးပြီး ဇာတာဖွဲ့တုန်းက မြို့ဦးကျောင်း ဆရာတော်က မိန့်ဖူးတယ်။

“ဒီကလေးက ဇာတာရော၊ အင်္ဂါရုပ်ရော ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ ကို အကျိုးပေးမယ့် ကလေးပဲ။ သူ့ကို ကောင်းကောင်း မွေးကြ၊ ဒီကလေး အကျိုးပေးတဲ့ အချိန်နဲ့ မင်းတို့ ကုသိုလ်ကံပွင့်တဲ့ အချိန် အံ့ကိုက်ဖြစ်တဲ့ တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာကြလိမ့်မယ်”ကွယ့်။

အဲဒီလို ကြားပြီးကတည်းက ဖိုးသားလေးကို ပိုပြီးချစ်ကြ၊ ဂရုစိုက်ကြတာဆိုတော့ ဒင်းကလေး ဆိုးလို့ ကောင်းပေါ့။ ဒါတောင် ကျွန်မက နေရာတကာမှာ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ကြပ်မတ်နိုင်လွန်းလို့ ၊ သူတို့ အဖေနဲ့ သာလွှတ်ထားရင် ထိန်းလို့ တောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ အဖေဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီဟာအကြောင်း...

အိမ်ထောင်သက်ပဲ နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်။ အကြီးဆုံးသားက ဆယ်တန်းဖြေထားပြီးပြီ။ သူ့အောက်မှာ လေးယောက်၊ တစ်သက်လုံး တောက်လျှောက် ဘာမှ မတိုးတက်ဘူး။ တစ်လနဲ့ တစ်လ အလျဉ်းမီ အောင် မနည်းသုံးနေရတယ်။ အိမ်တစ်လုံးလည်း ခုထိမပိုင်သေးဘူး။ ရွှေတစ်ကျပ်သားလည်း မစုမိသေးဘူး။ မိဘလက်ထက်ကပါလာတဲ့ ဟောဒီ ဥဿဖရား နားကပ်ကလေးကကို မတက်သေးဘူး။ ကျွန်မလည်း မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လုပ်ဖို့ တော့ စိတ်ကူးမိသား။ ကလေးတွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ လက်မလွတ်ကြသေးတာနဲ့ ဘာမှ အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်သေးတာ။

သူက အရက်လည်း မသောက်တတ်၊ ဖဲလည်း မရိုက်တတ်ဘူး။ မိန်းမကိစ္စဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ။ အဲဒီအချက်ကလေးလောက်နဲ့ တော့ ကျွန်မကို ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရင် ကျွန်မလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့ ကျွန်မယောကျ်ားဟာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ်ပြန်ဘူး။

ဥပမာ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ လစာအကုန်အပ်တာကလွဲလို့ ဘာမှ မကြံတတ်မဖန်တတ်ဘူး။ ကြံတယ်ဖန်တယ်ဆိုတာ ခုတ်မှ ၊ ထစ်မှ ၊ လှီးမှ ၊ ဖြတ်မှ အကြံအဖန် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ၊ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နဲ့ သူတစ်ပါးကို မထိခိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ လေ ၁က မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါတွေ သူနားမလည်ဘူး။ အရိုးလွန်ပြီး တုံးနေတဲ့ လူတွေစာရင်းမှာ ကျွန်မယောကျ်ား ထိပ်ဆုံးက ပါတယ်။ နည်းနည်းလေး ဦးနှောက်ခြောက်ရမယ့် အလုပ်၊ စိတ်ရှုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆို သူ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ သူက အင်မတန် စိတ်အေးလက်အေး နေချင်တဲ့ သူ။ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ လည်း သားသမီးတွေကို စာလေးဘာလေး ပြပေးမယ်၊ လိုအပ်ရင် မာန်မဲ ခြိမ်းခြောက်ပြီး အနည်းအ

ကျဉ်းဆူပူဆုံးမလိုက်မယ် မရှိဘူး။ အဲဒီကိစ္စတွေ အကုန်လုံး ကျွန်မပဲလုပ်ရတယ်သိလား။

သူကအားရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဓမ္မပဒတို့ ၊ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်တို့ ၊ ဇိနတ္ထပကာသနီတို့ စတာတွေကို မွေနှောက်ပြီး ခေါင်းရင်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် မှိုန်းပြီး ရွတ်ဖတ်နေတော့တာပဲ။ အဲဒါကောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး လားလို့ ကျွန်မကို ပြောကြမှာ ပဲနော်။ သူတစ်ယောက်တည်းအတွက်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ သူကတော့ သေရင် နတ်ပြည်တန်းရောက်မယ့်သူပဲ။ ကျွန်မမှာ သာ ခုနေသေသွားရင် အဝီစိငရဲကို နောက်ကျွမ်းနဲ့ ပစ်ကျမှာ ။ သူက အေးအေးဆေးဆေး ရှိလေ၊ ကလေးငါးယောက်နဲ့ မီးဖိုချောင် သေးသေးလေးကို အလှည့်ကျ အလိုမကျဖြစ်ရင်း ပွစိပွစိ ပူညံပူညံဖြစ်ရလေက ကျွန်မပဲ။ အဲဒီအခါကျရင်တော့ မိန်းမကို ချော့ရမှန်း သူ နားအလည်သားရှင့်။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြောပြီး ချော့တယ် မှတ်သလဲ။ တစ်ချိန်က ကျွန်မသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အခုလည်း ချစ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ သူရဲ့ ချိုသာနူးညံ့တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“အမေကြီးကလည်း ကွယ်၊ အလကားစိတ်တွေတိုနေတယ်။ ကို ပုတီးစိပ်လို့ မဖြောင့်တော့ဘူး။ ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်က နိပါတ်တော်ထဲမှာ အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီ ၊ သမ္ဘူလဆိုတဲ့ တော်လေးဝပဲရှိတာ။ အခု ခင်မြမြဆိုတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်ရင် တော်ငါးဝ ဖြစ်သွားမှာ ၊ လိမ္မာပါတယ်ကွာ ကိုယ်ကို ပါရမီဖြည့်စမ်းပါနော်”တဲ့ လေ။ အတော်လာတဲ့ ကိုရွှေလိပ်ပဲ။ ကျွန်မက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ...

“ဖြည့်ပါတယ်တော်၊ ဖြည့်ပါတယ် တစ်ခါတည်း ဘုန်းကြီးသာ ဝတ်လိုက်ပါလား။ ကျွန်မပြောင်းဖူးပြုတ်ရွက်ပြီး လည်ရောင်းရဲပါတယ်”လို့

ရွဲ့ပြောတော့ သူက အဟုတ်မှတ်ပြီး...

“ကွယ်၊ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်လည်း ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ရက်ပါဘူး၊ တာဝန်မမဲ့ပါရစေနဲ့ ” တဲ့ လေ။

ဟင်း...အတော်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူ။

* * *

“မေမေ သားကို မိသားစုမုန့်ပုံး ဝယ်ကျွေးမယ်ဆို ဘယ်တော့ဝယ်ကျွေးမှာ လဲ မေမေရေ သား စားချင်လှပြီ”

“ဟာ....သောက်ကျိုးနဲ့၊ ပူဆာတတ်တဲ့ သူဌေးသားလေးပဲ”

ဖိုးသားကို ဖက်တွယ်နမ်းရှုပ် ချောမြူလိုက်တဲ့ ခဏမှာ ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေ လက်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

ကျွန်မတို့ ဌားနေတဲ့ နှစ်ခန်းတွဲ အိမ်ကလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ဆိုင်ခန်းလေး တစ်ခန်းရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင်ခန်းလေးဟာ မုန့်မျိုးစုံရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးပေါ့။ အဲဒီမှာ မြန်မာဘီစကွတ်မုန့်မျိုးစုံကစပြီး ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်တွေ အပြင် နိုင်ငံခြားမုန့်ပုံးမျိုးစုံနဲ့ ဖျော်ရည်မျိုးစုံလည်း ရှိတယ်။

ကလေးတွေတင်မကပဲ လူကြီးပါ ငေးကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် လှလှပပ၊ စိစိရီရီ၊ ခမ်းခမ်းနားနား ခင်းကျင်းထားတဲ့ မုန့်ဆိုင်ကလေးကို ကျွန်မရဲ့ ကြိမ်းမောင်းဟန့်တားမှုကြောင့် တရားဝင်သွားမမျှော်ရဲတဲ့ ဖိုးသားဟာ အိမ်ထဲမှာ တော့ မကြာခဏဆိုသလို....

“မေမေ ပိုက်ဆံရရင် မိသားစုမုန့်ပုံး ဝယ်ကျွေးမယ်ဆို၊ သူများ စား

တာ ဖိုးသား မမျှော်ဘူးလေ၊ ဝယ်ကျွေးနော် မေမေ”လို့ တတွတ်တွတ်ပြောတတ်လာတာဟာ ဆင်ခြင်တုံတရား နည်းပါးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အမှားတစ်ကွက်ကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် အနည်းငယ်က ဈေးသွားရင်းနဲ့ အပြင်တန်းမှာ ချရောင်းနေတဲ့ မိသားစုမုန့်ပုံးအလွတ်တစ်ခုကို မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်း ထည့်ဖို့ ဝယ်လိုက်မိတာ ကျွန်မအမှားပဲ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဖိုးသားဟာ Top Choice ဆိုတဲ့ စာလုံးပါတဲ့ မုန့်ပုံးပေါ်က မုန့် ပုံစုံကလေးတွေကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ပူဆာနေတော့တာပဲ။

* * *

“ငါ့တူမကို မပြောမဖြစ်လို့ သာ ပြောရတာ အားလည်း နာတယ်

“ရပါတယ် အဘရယ် ၊ ကျွန်မက သူတို့ အဖေလာတော့ တိုင်ပင်ပြီး အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်နော်”

“အေးပါကွယ် ညည်းတို့ မိသားစုကိုလည်း အဘတို့ က သံယောဇဉ် တွယ်နေပြီဆိုတော့ ဒီမှာ ပဲ ဆက်နေစေချင်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘရယ်၊ သမီးလည်း ကြိုးစားပါ့မယ်

အဲဒီ ခေါင်းရင်းခန်းက ကျွန်မတို့ အိမ်ရှင်ပေါ့။ စိတ်ပူပန် ညစ်ညူးပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ပြန်ထွက်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကျောပြင်ကို နောက်ကနေငေးကြည့်ပြီး သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းစားကြီးပေါ်လာတဲ့ ပြဿနာကြောင့် ကျွန်မခေါင်း

တွေ ချာချာလည်နေတော့တယ်။ တစ်နေကုန် ထိုင်မရ၊ ထမရနဲ့ ။ ညနေ အိမ်မှာ လူစုံတော့ အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မပြောပြလိုက်တယ်။

အိမ်ရှင်က စပေါ်တစ်သောင်း ထပ်တောင်းတဲ့ ကိစ္စ။ မပေးနိုင်ရင် တင်ထားတဲ့ စပေါ်ငွေပြန်ယူပြီး ပြောင်းပေးရမယ့်အကြောင်း။ နောက်ထပ် နေမယ့်လူက ကျွန်မတို့ ထက် နှစ်ဆမကတင်ပြီးနေမှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအပြင် တိကျမှန်ကန်ပြီး တရားမျှတတဲ့ အိမ်ရှင်ပြောတဲ့

“အိမ်ကလည်း မိုးတွင်းဆို ချိုးချိုးကျတော့မှာ အဲဒီပိုက်ဆံလေးကို အဘသုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်ပြင်ရမှာ ။ ဒီလိုမှ မပြင်ရင် သမီးတို့ ရော၊ အဘရော ရှေ့လျှောက်ဘယ်လို ဆက်နေကြမလဲ” ဆိုတဲ့ တကယ့်ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာကိုပါ ပြောပြနေတဲ့ ကျွန်မမျက်နှာဟာ အတော်အတန်ထက် ပိုပြီး ညှိုးငယ်ငိုင်တွေနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မကသာ ဆောက်တည်ရာမရပေမယ့် လင်တော်မောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လေပျော့ကလေးနဲ့

“စိတ်အေးအေး ထားစမ်းပါကွာ၊ သိပ်ကြီးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ခေါင်းအေးအေးထားမှ ပေါ့”

ခုချိန်အထိ အေးနေနိုင်သေးတဲ့ သူ့ကို ကျွန်မနာနာကြည်းကြည်းဆတ်ဆတ် မော့ကြည့်လိုက်ဖြစ်တယ်။

“စိတ်အေးအေးထားရအောင် ရှင့်မှာ ဘယ်နှစ်ပြားရှိလို့ လဲ၊ တစ်ပြားမှ မရှိဘဲ စိတ်အေးအေးထားလိုက်ရင် ခေါင်းနဲ့ ဆင်းသွားရမှာ ပေါ့ရှင့်၊ ဒီကနေပြောင်းပြီး တခြားဘယ်ချောင်ထဲသွားနေမလဲ၊ ကိုယ့်မှာ သားပျို သမီးပျိုလေးတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါရော ရှင် တွေးမိရဲ့ လား”

“ဒါတွေ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ နေရာတကာမှာ ယောက်ယ

တံခတ်နေလို့ လည်း ပြေလည်သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ မင်းဒီမှာ ဆက်နေချင်တယ်ဆိုလည်း ငွေလေးဘာလေး ချေးဌားကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ ကြွေးတင်မခံချင်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လာတော့လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ ကြွေးဆိုတာ တင်ပြီးရင် ပြန်ဆပ်ဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ တို့ မှာ ဒီဝင်ငွေလေးနဲ့ ဘယ်နှယ့်ဆက်လုပ်ကြမလဲ။ ငွေကလည်း ချေးရမှာ တစ်သောင်းတောင်၊ ပြီးတော့အတိုးကလည်း ပေးရဦးမှာ ”

အရေးဟယ်၊ အကြောင်းဟယ် ဆိုတော့ မောင်မင်းကြီးသား ဒီလောက် စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေရှင်းဖော်ရတာကိုပဲ ကျွန်မ အတော်လေးဝမ်းသာအားတက်သွားတယ်။

“အို...ရှင်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချေးတော့ ချေးရမှာ ပဲ။ ရှင်သာ ရအောင်ရှာပေး။ ပြန်ဆပ်ဖို့ ကျွန်မတာဝန်ထား၊ ကြွေးရှိ လာပြီဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်လေးထွက်မယ်။ ကလေးတွေ မုန့်ဖိုးလည်း သက်သာ၊ ဈေးဖိုးလည်း ကာမိပေါ့”

“သားလည်း အောင်စာရင်းမထွက်ခင် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ် ။ မင်္ဂလာဈေးက သားသူငယ်ချင်း အထည်ဆိုင်မှာ အရောင်းဈေးသည် တစ်ယောက် လိုနေတယ်။ သားသွားလုပ်မယ်နော် မေမေ။ သားသာလုပ်ရင် ဒီကောင် အရမ်းဝမ်းသာသွားမှာ သားလခကို ကြွေးဆပ်လို့ ရတာပေါ့နော်၊ ဖေဖေနော်”

ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ သားကြီးရဲ့ အသံကလည်း ကျွန်မတို့ ကို တစ်အားတက်စေတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုက အလုပ်ထွက်လုပ်၊ သမီးက မေမေနဲ့ ဈေးကူ

ရောင်းမယ်၊ ကျောင်းမသွားခင် နံနက်ပိုင်းရယ်၊ ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့ ညနေခင်းရယ် မေ့မေ့ကို ကူလို့ ရတာပဲဟာနော်”

ဒုတိယသမီး ရှစ်တန်းကျောင်းသူ ကပါ ဝင်ထောက်ခံတော့ တတိယ နဲ့ စတုတ္ထနှစ်ကောင်က သူတို့ ရင်ဘတ်ကလေးတွေ သူတို့ ပုတ်ပြုပြီး...

“သားက စားပွဲထိုး”

“မီးက ပန်းကန်ဆေးမယ်”

အမယ်....ခုလိုတော့လည်း အဟုတ်ကြီးပါလား။ မိသားစုအားလုံး ဟာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့သွားလို့ ပြန်လည်လန်းဆန်း တက်ကြွ လာကြတယ်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့ကွ အချိန်တန်တော့လည်း သူ့သဘောသူ ဆောင် သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုပြောတာ ခေါင်းအေးအေး စ ဦးစားပါလို့ ”

အမယ်... အရေးထဲ သူကဝင်ပြီး အမှတ်ယူနေလိုက်သေးတယ်။

“ဟေ့....ဖိုးသားလေး၊ မင်းကရော ဘာလုပ်မှာ လဲကွ ပြောပါဦး ကိုကြီးကို”

သားကြီးက သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖိုးသားရဲ့ ခေါင်းကို ပွတ်သပ် ပြီး ချစ်စနိုး ကျီစယ်လိုက်တော့ ဖိုးသားက သူ့အစ်ကိုပေါင်ပေါ်က ဆတ် ဆိုထပြီး အခန်းထဲပြေးဝင်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ မြေစုဗူးတစ်လုံး ဘယ်သူမှ လှမ်းမတားနိုင်ခင် ကြမ်းပြင် မှာ ခွပ်ခနဲ ထုခွဲလိုက်တော့ အထဲမှာ ကျပ်စေ့တွေ၊ ကျပ်တန်တွေ ဖွေးခနဲ ထွက်လာတယ်။ လေးငါးရာ လောက်ရှိမယ် ထင်ရတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအကြွေ တွေကို ကြည့်ပြီး သူ့အစ်ကိုကြီးက...

“ဟ....ဘာလုပ်တာလဲ ဖိုးသားရ၊ အဲဒါ အိမ်စပေါ်တင်ဖို့ လား၊ မုန့်ခင်းခါး ရောင်းဖို့ လား ပြောစမ်းပါဦး”ဆိုတော့ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး စိတ်မကောင်းတဲ့ ပုံနဲ့ ...

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာမျှလုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ။ မိသားစုမုန့်ပုံး ဝယ်စားမလို့ ၊ မေမေတို့ မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတော့ သားပိုက်ဆံနဲ့ ပဲ သွားဝယ်စားတော့မယ်။ မေမေ သွားဝယ်ပေးနော်။ အမှန်မှာ ဆို သား အဲဒါတွေကို စက်ဘီးဝယ်ဖို့ စုထားတာ”

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို စကားကြီး စကားကျယ် ပြောပြီး ကလေးပီပီ ဇွတ်တရွတ်နိုင်လွန်းတဲ့ ဖိုးသားကို ကျွန်မမဆူရသေးခင် သူ့အဖေက....

“ဝယ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်အစွဲအလမ်းကြီးနေတာ”

ငွေစက္ကူလေးတွေ ပိုင်းဖြန့်နေတဲ့ ကျွန်မကို...

“မီးဖိုချောင်ထဲက ပုံးမျိုးနော် မေမေ၊ အဲဒီအထဲမှာ အပြင်က ပုံးထဲက မုန့်လှလှလေးတွေ မျိုးစုံပါတယ်ဆို သား အားရပါးရ စားပစ်မှာ ၊ မေမေတို့ လည်း စားနော်၊ ဖေဖေရော၊ ကိုကြီးရော၊ မမတို့ ရော အကုန်လုံးကို ကျွေးမယ်နော်၊ မေမေ သွားဝယ်ပေးနော်၊ သားအိမ်ကနေ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်စောင့်နေမယ်”

* * *

ဖိုးသားလေး ပိုက်ဆံကလေးတွေ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စုထုတ်ပြီး ကျွန်မဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။

“မုန့်ပုန်းတစ်ပုံးလောက် လိုချင်လို့ ညီမရေ”

မျက်မှန်းတန်းပြီး ရင်းနှီးနေတဲ့ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက ကျွန်မကို ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဆီးကြိုပြီး...

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အစ်မ၊ လက်ဆောင်ပေးဖို့ လား၊ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဆိုရင်တော့ ဟောဒါလေးတွေ ကောင်းတယ် လှလည်း လှတယ်”

ရွှေရောင် လက်ကိုင်းကြိုးတပ်ထားတဲ့ မုန့်ပုံးရှည်ရှည်ကလေးတစ်ခု ကို ညွှန်ပြပြီး...

“ဈေးကတော့ ငါးရာနီးပါးရှိတယ်။ ဒီထက်သေးသေး လိုချင်ရင် တော့ အာစီနယ်ဗူးပိုင်းလေးတွေလည်း ကောင်းတယ်။ ကန်တော့ဖို့ ဆိုရင်တော့ ဖျော်ရည်မျိုးစုံလည်း ရှိတယ်၊ အစ်မ ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“စားဖို့ ပါ၊ အဲ...ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ ကလေးတွေလည်း စားရအောင်လို့ ပါ၊ အစ်မလိုချင်တာတော့ (ပ်)ချွက် လေးထောင့်ပုံး ပါကွယ်”

ငွေအကြွေထုပ်ကို လက်နဲ့ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားသော ကျွန်မကို ကောင်မလေးက ဆယ်စက္ကန့်ထက်မနည်း စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ပြီးမှ ...

“တော့ (ပ်)ချွက်ကုန်နေလို့ ခုမှ ဈေးသွားတုန်း အစ်မရဲ့ ၊ အတော်လေးကြာမှ ရမယ်၊ တခြားမုန့် မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ တော်ကြာမှ ပဲ အစ်မတစ်ခေါက် လာပါ့မယ်၊ အိမ်ကလည်း ဝေးတာမှ မဟုတ်တာ”

ကျွန်မပြန်လှည့်တော့မယ့်ဆဲဆဲ...

“ဟာ...အစ်မ ခဏလေး၊ သူ့ဆီမှာ ပါလာမလား မသိဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မတို့ ဆီမုန့်လာသွင်းတာ”

ခေါင်းတုံး ဆံပင်တိုနဲ့၊ အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းနဲ့ ၀၀ပုပု ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံးနဲ့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတယ်။

“မုန့်ပါလား မိသီး”

ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက လှမ်းမေးလိုက်တော့....

“ပါပါတော်၊ ဖေဖေကြီးက ဒီမုန့်ပုံးကြီးကို ခွေးသွားကျွေးပစ်ခိုင်းတာ မေမေကြီးက အတင်းဆွဲလှထားလို့ ”။ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မိသီးရယ်၊ ဘယ်သူ ကန်တော့တာမို့လဲ”

“သိပေါင်တောင်၊ သူဌေးတော့ သူဌေးပဲ၊ သောင်းအေးဆိုလား၊ သောင်းဌေးဆိုလား အဲဒီလိုကားမျိုးကြီးနဲ့ လာပြီးမှ ဒီမုန့်ပုံးလေးတစ်ပုံးပဲပေးသွားလို့ ဖေဖေကြီး ဒေါ်တွေကန်နေတာ၊ ဟောဒါကြီးပေါ့ သူပေးသွားတာ”

မိသီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်မလိုချင်နေတဲ့ မုန့်ပုံးကို အရင်ဆွဲပြီး ကောင်တာပေါ်တင်ပေးရင်းနဲ့ ...

“ဖေဖေကြီး လုပ်ပေးလိုက်လို့ သူ သိန်းငါးဆယ်လောက် ပွဲသွားတာတဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကြီးက အကြီးအကျယ် ဒေါ်ကန်နေတာပေါ့။ ရော့ .. ဒါတွေက အရင်နေ့က လာထားတာတွေ”

ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း အကောင်းစားမုန့်ပုံးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်ပေးနေတယ်။ ဘောက်ချာဖွင့်၊ ငွေချေပြီး မိသီးပြန်သွားတော့မှ ...

“အစ်မ ကံကောင်းတာပဲ။ အဲဒါ တော်တော် အရာရောက်တဲ့ လူကြီးရဲ့ အိမ်က အစ်မရဲ့ ၊ ခပ်ကြီးကြီးထဲကပဲ၊ ဒါမျိုးတွေက သူ့အိမ်မှာ စားမ

ကုန်၊ သောက်မကုန်လို့ ဒီဆိုင်မှာ လာလာပြန်သွင်းရတာသာကြည့်တော့
ဒီမုန့်ပုံးကို အစ်မယူ လိုက်လေ၊ ဘောက်ချာထဲက အတိုင်း အရင်းပဲပေး
ပါ၊ အနည်းဆုံး အစ်မ ငါးဆယ်တော့သက်သာတယ်။ ဒီပြင်လူဆို ကျွန်မ
ပေါက်ဈေးနဲ့ ပဲ ပြန်ရောင်းမှာ အစ်မမို့လို့”

ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်လို အရာရောက်တာလဲ၊
ဘယ်လောက်အကောင်ကြီးသလဲဆိုတာကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားနိုင်။
လောလောဆယ် ငါးဆယ်သက်သာသွားတာကိုပဲ ကျွန်မ ကျေနပ်၍ မ
ဆုံး။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဆိုင်ရှေ့ကို မီးခိုးရောင်ကားလေးတစ်စီး
ထိုးဆိုက်ပြီး တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မျ
က်ရည်စက်လက်နဲ့ ဖိုးသားတို့ အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို
လက်ဆွဲပြီးဝင်လာတယ်။ သူ့ဖောက်သည် ဖြစ်ပုံရတဲ့ သားအမိကို ဆိုင်ရှ
င် ကောင်မလေးက ...

“မမနီတို့ သားအမိပါလား၊ မီးမီးကလည်း ငိုထားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ညီမရေ၊ အိမ်မှာ သူ့မုန့်ကုန်နေလို့ ငိုကာ ရယ်ကာ ဖြစ်
နေတာလေ”

“ဟာ မီးမီးကြိုက်တဲ့ မုန့်က ဒီမှာ လည်း ကုန်နေတယ်။ ခုမှ
ဈေးသွားတုန်း၊ နောက်ပြီးမှ လှည့်ဝင်ခဲ့ပါလား မမနီရယ်”

“နေပါစေတော့ကွယ်၊ ဒါဆိုလည်း တခြားကပဲ ဝင်ဝယ်သွားတော့မ
ယ်၊ စားရတဲ့ ကလေးများ ငတ်ကို ငတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မမလည်း ရိုက်
တာပဲ၊ ဖအေက အလိုလိုက်လွန်း တယ်၊ သူပဲ ဖျက်ဆီးနေတာ၊
အခုလည်း အတင်းပဲ သွားဝယ်ပေးလိုက်ပါ ဆိုပြီး လွှတ်နေလို့ ”

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း။ မျက်လုံးပြူးပြူး။ ဂါဝန်ကားကား
လေးနှင့် ကလေးငယ်က အတော်လေး ချစ်စရာကောင်းတယ်။ သူ့ကို ဒီ
မုန့်ပုံးပေးလိုက်ပြီး ဖိုးသားအတွက် ပြီးမှ ပဲယူလိုက်ရင် ကောင်းမလား
လို့ တောင် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ အဲဒီအတွေးကို ကိုယ်တောင် မပြော
ရသေးဘူး။ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက ...

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလားဟင်၊ အစ်မ မုန့်ပုံးထဲ ခဏပြန်ပေးပါလား၊
ဈေးကလာရင် ညီမ အစားပြန်ပေးပါ့မယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ထပ်မယူပါ
ဘူး၊ ဒီက မမကလည်း ဖောက်သည် ဖြစ်နေလို့ ပါ” ဆိုတော့ ကျွန်မ ရှော
ရှောရှူရှူပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အတော် ဒေါသထွက်နေပုံရတဲ့ က
လေးအမေက ကျွန်မကိုငဲ့ကြည့်ပြီးတောင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ ချက်ချင်း
ငေါချေပြီး ...

“ကဲ .. လာလာ၊ ဒီလောက် ငတ်ကြီးကျလှတဲ့ ကောင်မ၊ နင့်ကို မုန့်
ကျွေးပြီးသတ်မယ်။ ဒီမှာ ထိုင်စား၊ တစ်ပုံးလုံး ကုန်အောင် စားစမ်း၊ မ
စားနိုင်လို့ ကတော့ သေဖို့ သာပြင်”

ဘယ်နှယ့် မိန်းမပါလိမ့်နော်။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ဒါလောက်
ဒေါသကြီးရသလားလို့ ကျွန်မတွေးလိုက်မိပေမယ့် ဆိုင်ရှင်ကောင်မ
လေးကတော့ နောက်ထပ်ရောက်လာတဲ့ ဝယ်သူတစ်ယောက်ကြောင့် အ
လုပ်နည်းနည်း ရှုပ်သွားတယ်။

“ရော့ .. ယူ .. စား.. စားလေ၊ ဘာ ပိုမဲ့လုပ်နေတာလဲ၊ ရော့ ဒီမှာ ဘ
ယ်ဘက်ကိုင်ထား၊ ဒါက ညာဘက်က ကိုင်စား၊ အားရပါးရစား၊ မစားနို
င်ရင် ရိုက်မယ်။ စားစမ်း၊ ဒီလောက်ပူဆာတာ နောက်ကို ပူဆာဦး”

“ရော့ .. ဒီမှာ ၊ ထပ်ယူ ..ယူ၊ ဟင် .. ဟင် .. ဟာ .. လာ .. လာ .. အိမ်
ကျမှ ဆက်စား မြန်မြန်လာ”

အိုး .. ကျွန်မ ရုတ်တရက် မှ င်တက်မိသွားတယ်။

မြန်ဆန်လိုက်တာ၊ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လိုက်တာ။
သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ မုန့်ပုံးကို ပြန်ပိတ်၊ ကလေးကို ဒရောသောပါးနဲ့
ချိုင်းကနေဆွဲမပြီး ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်သွားတဲ့ မိန်းမဟာ အဲဒီမု
န့်ပုံးရဲ့ တန်ဖိုးထက် အဆများ စွာတန်နေတဲ့ မုန့်ပုံးကို ကတုန်ကယင်နဲ့
မြဲမြဲကြီးပိုက်သွားတာ ကျွန်မ မျက်စိထဲက မထွက်တော့ဘူး။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲနေမိတဲ့ ကျွန်မဟာ ကလေးတွေအဖေရဲ့ “ကု
သိုလ်ကံပေါ့ကွာ” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မသာ
မဆိုသလောက် မြန်ဆန်သွက်လက်ခဲ့မယ် ဆိုရင် အခြေအနေဟာ တစ်
မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ခုတော့ အားလုံးပြီးခဲ့ပြီ။

အစားပြန်ရတဲ့ မုန့်ပုံးကိုဖွင့်ပြီး စားပွဲပေါ်သွန်ချဖြစ်အောင် ရူးသွပ်ခဲ့
သော ကျွန်မ ...

ဖိုးသားလေး မျက်ရည်တွေကျနေသော ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်လိုက်တဲ့
သူ့စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မရင်ကို ပိုနာသွားစေတယ်။ သူကပဲ အပြောမ
တတ်တာလား။ ကျွန်မကပဲ သဘောထား မမှန်တာလားတော့မသိဘူး။
နားထဲကို ဝင်လာတာကတော့ ကန့်လန့်ကြီးပဲ။ သူပြောတဲ့ စကားကိုလ
ည်း ကြည့်ပါဦး ...

“တို့ ဘဝကတော့ ဆင်နင်းတဲ့ ဆန်ကောလိုပါပဲကွာ။ ဒီထက်လည်း
ပြားစရာမရှိတော့ပါဘူး” တဲ့ ။

“အဲဒီဆင်က ကျုပ်တို့ နဲ့ ဘယ်လို ရေစက်ပါခဲ့သလဲမှ မသိတာ” လို့
သာ ပြန်ပြောလိုက်ချင်တယ်။ ဘာတွေပြောနေနေ၊ ဘယ်လိုပဲ

တရားချချ။ မျက်စိထဲမှာ ဖျောက်မရတာက မုန့်ပုံးကို ကတုန်ကယင်ကြီး ပိုက်သွားတဲ့ မိန်းမရယ်၊ မုန့်ပုံးကို အလျင်စလို မဖုံးခင် လှမ်းမြင်လိုက် တဲ့ အညှိရောင်ကဏန်းသုံးလုံးပါတဲ့ စက္ကူတွေရယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ စိတ်မ ခိုင်ရင် ရူးသွားနိုင်တယ်။

* * *